

A nyúl és a teknős */La Fontaine nyomán/*

Erdőszerte kérkedett a nyúl, hogy ő a leggyorsabb állat a világon, senki sem tudná megelőzni.

A hencegést egyszer megunta a teknős és szerénységre intette a nyulat. A nyúl azonban nem hallgatott az intő szóra, továbbra is dicsekedett fűnek-fának, hogy neki milyen gyors lábai vannak.

Az erdei és mezei állatok egy szép napon éppen kinn ejtőztek a tisztás szélén, amikor a nyúl ismét előhozakodott a témával. A teknős ekkor kihívta a nyulat egy futópárbajra.

- Hahaha! – kacagott a fűgelábú nyúl. – Te akarsz velem megmérkőzni? Te még el sem indulsz, én máris célban vagyok!

A teknős azonban tovább makacszkodott, hogy álljon ki vele a nyúl. Ha mer!

- Hogyne mernék! – mondta gögösen a nyúl. Kijelölték hát a futópályát és mindketten odaálltak a rajtvonalra. A bagoly kettőt kuvikkolt, ez volt a jel az indulásra. A teknős cammogva el is indult. A nyúl azonban csak fölényesen mosolygott. Úgy gondolta, hogy kényelmesen meg is ebédelhet, úgysis gyorsan utoléri majd a teknőst.

Így is tett. Bevette magát a káposztaföldön virító hatalmas káposzták közé, és komótosan hozzálátott a falatozáshoz. Nem kapkodta el, alaposan teletömte a bendőjét, majd visszatért a versenypályára.

A teknős ez alatt szorgalmasan araszolt előre, de még a pálya felénél sem tartott. A nyúl gúnyosan utána kiáltott.

- Szedd a lábad, ha nyerni akarsz!

A nyúl úgy gondolta, hogy még szundít is egyet, akkor is utoléri a teknőst a cél előtt. Leheveredett hát a tölgyfa árnyékába és elnyomta az álom. Sokáig aludt, a bőséges ebédet ki kellett heverni.

Álmodott is szépet. Azt álmodta, hogy díjkiosztó ünnepség volt az erdei tisztáson, és ő állt a dobogó legmagasabb fokán. A bölcs bagoly éppen most fejezte be az ő dicséretét, és az erdő-mező leggyorsabb lábú állatának járó arany érmet készült a nyakába akasztani. Az állatok éljenzésben és tapsban törtek ki.

A nyúl büszkén hordozta végig tekintetét az állatseregleten és azt látta, hogy a teknős még csak most közeledik a cél felé.

A nyúl ettől a képtől aztán fel is ébredt. A Nap már éppen nyugodni készült, s a teknős valóban a célvonal előtt volt már. A nyúl talpra ugrott és hatalmas szökellésekkel a teknős után vetette magát.

Hiába volt azonban a nagy igyekezet. A teknősnek olyan nagy előnye volt, hogy azt már nem tudta behozni. Néhány centivel csak, de a teknős nyerte meg a futóversenyt.

A lihegő, levegőért kapkodó nyúlon nagyot kacagtak az állatok. A nyúl pedig csaknem elsüllyedt szégyenében. A győztes teknős csak ennyit mondott az őt faggatóknak:

- Időben kell elindulni.

A nyúl soha többet nem dicsekedett a gyorsaságával.